

[Socialministeren.]

Vel nok de fleste af de forskellige argumenter, der kan anføres for og imod, har været anvendt også i dag. Men hr. Albertsen sagde noget nyt, som jeg fæstede mig ved. Det glædede mig at konstatere, at socialdemokratiet åbenbart er på tilbagetog med hensyn til den påstand, som senest blev fremsat af fru Karen Dahlerup Andersen i tv sidste fredag, om, at regeringen fra starten skulle have sagt, at man ikke ville spare på de sociale budgetter. Hr. Albertsen sagde nemlig i dag, at statsministeren i åbningstalen sagde, at der ikke måtte ske nogen forringelse af den sociale standard. Det er netop to helt forskellige ting. Også fru Hanne Reintoft var i dag fremme med denne påstand om, at regeringen i første omgang skulle have sagt, at besparelsen ikke skulle ramme den sociale sektor. Jeg er glad for gennem hr. Albertsens udtalelser her at få medhold i det, som jeg netop påpegede, at regeringens indstilling hele tiden har været, at samtlige budgetter måtte med i den planlagte besparelse på 1 milliard kr., at den procentvise besparelse måtte være lavere inden for socialministeriets område, og at besparelsen måtte tilrettelægges på en sådan måde, at der ikke skete nogen sænkning af den sociale standard.

Så er der en anden ting, der er gået igen — bemærkningerne fra oppositionens ordførere. Man taler om voldsomme og landsomfattende protester; der bliver talt om tal; jeg tror, det var fru Hanne Reintoft, eller også var det hr. Kjær Rasmussen, det husker jeg ikke, men ordføreren for et af disse partier talte om tal på omkring 100.000 eller flere. Det er klart, at hvis en stor organisation, der tæller mange medlemmer, en bloc tilmelder sig en protest, så kan vi komme op på meget betydelige tal. De protester, som er kommet ind til socialministeriet, er ikke kommet i form af individuelt formulerede breve; det er underskrifter fra forældre eller personale. Man har haft en ret standardiseret form og så bedt dem, der kunne tilslutte sig det synspunkt, at man skulle protestere, skrive under med deres navn. Det er rigtigt, at der er kommet en del af dem, men vi har så prøvet at se, hvor mange procent disse standardiserede protester udgør af antallet af børn i de institutioner, vi har i dag. Jeg har ikke det helt nøjagtige tal, men det er

ikke forkert, når jeg siger, at det ligger omkring 4 pct. Jeg tror, at når man bruger så stærke udtryk som landsomfattende protester, kan man være med til at skabe et indtryk, der ikke helt svarer til virkeligheden, og derfor nævner jeg dette tal her.

Så var hr. Albertsen inde på, at den form for polemik, jeg drev i denne sag, ikke klædte mig. Jeg tror slet ikke, det tjener noget formål at tale om nogen form for polemik i denne forbindelse, men det, som hr. Albertsen åbenbart ikke havde forstået, var nogle bemærkninger i en udtalelse i Berlingske Tidende i forrige uge. Problematikken er den, at hvis man som udgangspunkt accepterer, at der skal ske en besparelse på de sociale budgetter — og jeg forstår, at ved det udgangspunkt kan vi mødes — og man da vælger at sige, at den ikke må have social slagside, så har vi altså fundet frem til, at der her var et område, hvor vi kunne forsvare at spare de 50 mill. kr. Heroverfor har jeg så fremhævet, at havde vi valgt at gøre det på den måde, at vi sagde: nu nedskærer vi kontoen på finansloven, men holder forældrebetalingen uændret, så havde det uvægerlig betydet, at udbygningstakten var blevet stoppet, at vi ikke havde kunnet realisere det antal institutioner, som vi i dag takket være den foreslåede forhøjede forældrebetaling vil have midler til at realisere. Jeg har i øvrigt i Familiespejlet fredag den 26. februar haft den samme diskussion med formanden for børne- og ungdomsforsorgens personaleforbund, hr. Gunnar Mikkelsen, og givet denne forklaring, og det blev af hr. Gunnar Mikkelsen accepteret, at mit synspunkt var rigtigt.

Jeg vil sige tak til de ordførere, som har påpeget, at dette lovforslag indeholder reelle forbedringer for mange. Der er blevet talt om de enlige forældre. Jeg er helt enig med fru Grethe Philip, der siger, at enlige forældre ikke vil få forhøjelser. Jeg vil næsten sige tværtimod; for flertallet af de enlige og for mange unge under uddannelse f. eks. betyder de nye regler om fripladser en betydelig økonomisk lettelse. Når jeg ikke kan acceptere og også har svært ved at se fornuften i oppositionens påstand om, at dette lovforslag er asocialt, skyldes det, at man hidtil roligt har accepteret fripladsgrænser, som var væsentlig lavere end dem, vi får nu. Hvordan har det hidtil kunnet være socialt